



Arrest

nr. 174 518 van 12 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 september 2016 bij faxpost hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 september 2016 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2016 om 17u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekers dienen op 25 januari 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De asielpprocedure van de verzoekers werd negatief afgesloten met de beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen van 29 oktober 2010 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Per aangetekend schrijven van 24 december 2010 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag ontvankelijk was verklaard op 11 januari 2011, wordt zij bij beslissing van 19 juli 2011 ongegrond verklaard. De tweede verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest met nummer 74 555 van 2 februari 2012.

Op 4 augustus 2011 worden de verzoekers bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

Op 4 maart 2013 dienen de verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 21 oktober 2013.

Op 21 oktober 2013 worden ten aanzien van de verzoekers nogmaals bevelen om het grondgebied te verlaten getroffen (bijlagen 13). Het beroep dat tegen deze bevelen werd ingediend, wordt verworpen bij 's Raads arrest met nummer 124 192 van 19 mei 2014.

Op 12 augustus 2015 wordt ten aanzien van de tweede verzoekster wederom een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen (bijlage 13). Het beroep dat tegen dit bevel werd ingediend, wordt verworpen bij 's Raads arrest met nummer 157 718 van 4 december 2015.

Per aangetekend schrijven van 22 december 2015 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 juni 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 6 september 2016, en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.12.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 19.07.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 26.12.2010. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een

standaard medisch getuigschrift (en de bijlage) voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift (en bijlage) bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 19.07.2011 uitgebreid werd op ingegaan (zie bevestiging arts d.d. 20.06.2016 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan T., L. te willen overhandigen.”

Op 6 september 2016 beslist de gemachtigde om aan elk van de verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering af te geven.

Deze beslissingen, aan de verzoekers ter kennis gebracht op 6 september 2016 onder de vorm van bijlagen 13septies, maken de tweede, derde en vierde bestreden akte uit.

De tweede bestreden akte, dit is de bijlage 13septies getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker, is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: K.

geboortedatum: 23.03.1959

geboorteplaats: E.

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem betekend werd op 12.08.2015.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem betekend werd op 12.08.2015. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende een asielaanvraag in. Het CGVS oordeelden dat betrokkene niet kan worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Uit diepgaand

onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene woont samen met zijn vrouw L. T. (geboren op 11.10.1964) en zijn meerderjarige zoon de heer A. B. (geboren op 23.03.1985), allen van Armeense nationaliteit. Ook zij hebben het bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, aldus kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Tevens heeft betrokkene een legaal in het Rijk verblijvende dochter, met name A. B. (geboren op 02.01.1989 van Armeense nationaliteit) die in de gemeente Kasterlee woont met haar echtgenoot de Belgische onderdaan W. N. (geboren op 05.05.1988).

Nergens in het dossier blijkt dat betrokkene afhankelijk is van zijn dochter. Bijgevolg kan er geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Daarenboven wordt door deze beslissing niet verhinderd dat de dochter van betrokkene hem bezoekt in zijn land van herkomst, noch dat betrokkene zijn dochter kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn dochter en het familiale leven met haar verder te onderhouden.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem betekend werd op 12.08.2015.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]."

De derde bestreden akte, dit is de bijlage 13septies getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster, is als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: T.

voornaam: L.

geboortedatum: 11.10.1964

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar betekend werd op 12.08.2015.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar betekend werd op 12.08.2015. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende een asielaanvraag in. Het CGVS oordeelden dat betrokkene niet kan worden erkend als vluchteling en zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene woont samen met haar man K. B. (geboren op 23.03.1959) en haar meerderjarige zoon de heer A. B. (geboren op 23.03.1985), allen van Armeense nationaliteit. Ook zij hebben het bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, aldus kan betrokkene niet voorhouden van hem gescheiden te worden. Tevens heeft betrokkene een legaal in het Rijk verblijvende dochter, met name A. B. (geboren op 02.01.1989 van Armeense nationaliteit) die in de gemeente Kasterlee woont met haar echtgenoot de Belgische onderdaan W. N. (geboren op 05.05.1988).

Nergens in het dossier blijkt dat betrokkene afhankelijk is van haar dochter. Bijgevolg kan er geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Daarenboven wordt door deze beslissing niet verhinderd dat de dochter van betrokkene haar bezoekt in haar land van herkomst, noch dat betrokkene haar dochter kan bezoeken in een ander land waarvan zij het grondgebied wel mag betreden. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar dochter en het familiale leven met haar verder te onderhouden.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Artikel 74/14

°4 Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar betekend werd op 12.08.2015.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

De vierde bestreden akte, dit is de bijlage 13septies getroffen ten aanzien van de derde verzoeker, bevat de volgende motieven:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: A.

geboortedatum: 23.03.1985

geboorteplaats: E.

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem betekend werd op 12.08.2015.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem betekend werd op 12.08.2015. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende een asielaanvraag in. Het CGVS oordeelden dat betrokkene niet kan worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn

gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene woont samen met zijn ouders mevrouw L. T. (geboren op 11.10.1964) en de heer K. B. (geboren op 23.03.1959), allen van Armeense nationaliteit. Ook zij hebben het bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, aldus kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Tevens heeft betrokkene een legaal in het Rijk verblijvende zus, met name A. B. (geboren op 02.01.1989 van Armeense nationaliteit) die in de gemeente Kasterlee woont met haar echtgenoot de Belgische onderdaan W. N. (geboren op 05.05.1988). Nergens in het dossier blijkt dat betrokkene afhankelijk is van zijn zus. Bijgevolg kan er geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Daarenboven wordt door deze beslissing niet verhinderd dat de zus van betrokkene hem bezoekt in zijn land van herkomst, noch dat betrokkene zijn zus kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn zus en het familiale leven met haar verder te onderhouden.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem betekend werd op 12.08.2015.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]

Hieruit blijkt dat elk van de drie bijlagen 13septies van 6 september 2016 drie onderscheiden beslissingen behelzen, met name een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing houdende terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers niet de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vorderen van de beslissingen tot vasthouding, die in de bijlagen 13septies zijn vervat. Derhalve wordt de vordering, voor wat de bijlagen 13septies betreft, enkel onderzocht in de mate dat zij betrekking heeft op de onderscheiden bevelen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en de beslissingen tot terugleiding naar de grens.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder op dat de vordering niet ontvankelijk is in zoverre zij is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 22 juni 2016 waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De exceptie wordt als volgt toegelicht:

“Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, laat verwerende partij gelden dat artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

“(…) Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.(...)”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Verzoekers laten bovendien volledig na hun zienswijze hieromtrent uiteen te zetten. Zij beperken zich te poneren dat zij binnen de termijn van 5 dagen een vordering hebben ingeleid, zodat die tijdig is, doch hiermee tonen zij niet aan dat zij op ontvankelijk wijze de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, kan vorderen.

In dit opzicht kan verwezen worden naar het arrest van de Raad met nummer 159.249 van 22 december 2015 en 160.650 van 23 januari 2016 waar de vordering bij uiterst dringende noodzakelijk gericht tegen een visumweigering eveneens werd verworpen bij gebrek aan uiterst dringende noodzakelijkheid.

De vordering gericht tegen de tweede (lees: eerste) bestreden beslissing is niet ontvankelijk.”

Ter terechtzitting gevraagd om hierover standpunt in te nemen, stelt de advocaat van de verzoekers niet te betwisten dat de eerste bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, doch geeft hij aan dat de beslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet verband houdt met (de aangevoerde schending van) de medische onmogelijkheid om terug te keren, die moet worden beoordeeld in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zodat de mogelijkheid moet worden geboden om tegen deze beslissing een effectief rechtsmiddel aan te wenden. De advocaat van de verzoekers licht tevens toe dat in het geval van de verzoekers niet enkel de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd van de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, maar dat tevens en tegelijkertijd de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd van de beslissingen om de verzoekers gedwongen te verwijderen (bijlagen 13septies).

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De voormelde bepaling voorziet aldus in de mogelijkheid om binnen de beroepstermijn van artikel 39/57, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het blijkt en het staat buiten betwisting dat *in casu* een beroepstermijn van vijf dagen geldt, vermits de bijlagen 13septies een tweede of volgende verwijderingsmaatregel inhouden (cf. artikel 39/57, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet).

Hoewel artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet op zich inderdaad niet voorziet dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend tegen een beslissing die geen (imminente) verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel omvat, wijst de Raad er op dat de vreemdelingenwet geenszins voorziet in de onmogelijkheid voor de Raad om bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennis te nemen van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel uitmaakt. Dienaangaande dient te worden gewezen op de mogelijkheid om, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de versnelde behandeling te vragen van een bij de Raad ingediende vordering tot schorsing van een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Artikel 39/85, §1, eerste en vierde lid, van de vreemdelingenwet bepalen immers als volgt:

“§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

[...]

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De versnelde behandeling van een vordering tot schorsing van een tenuitvoerlegging van “een andere beslissing (...) die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2 (van de vreemdelingenwet)” bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, is derhalve mogelijk wanneer tegen deze “andere beslissing” reeds een gewone vordering tot schorsing is ingediend én deze vordering reeds werd ingeschreven op de rol. Daarenboven moet de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingediend binnen dezelfde beroepstermijn (artikel 39/57, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet) als de gewone vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid én moet gelijktijdig een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingediend van de tenuitvoerlegging van de (imminente) verwijderingsmaatregel. Indien aan de hierboven beschreven wettelijke voorwaarden is voldaan, dan kan de Raad, op voorwaarde dat de initiële vordering tot schorsing ernstige middelen bevat die de nietigverklaring van de bestreden akte kunnen rechtvaardigen en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, in één en hetzelfde arrest bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing bevelen van de tenuitvoerlegging van een “andere beslissing” dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel. In die optiek voorziet de vreemdelingenwet dan ook wel degelijk in de mogelijkheid om bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die geen verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel uitmaakt, zij het dat hierbij in principe de procedure inzake het bevelen van voorlopige maatregelen, overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, dient te worden gevolgd.

In casu blijkt en staat het buiten betwisting dat de verzoekers op 6 september 2016 werden vastgehouden in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De thans voorliggende bijlagen 13septies gelasten immers de opsluiting van de verzoekers in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat alle bestreden beslissingen, zowel deze inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet als de bevelen tot gedwongen verwijdering van het grondgebied, aan de verzoekers werden ter kennis gebracht op 6 september 2016. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de verzoekers reeds op het moment van de kennisname van de beslissing waarbij hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, geconfronteerd werden met verwijderingsbeslissingen waarvan de tenuitvoerlegging, in toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet, imminent was.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever zijn geweest om de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel die reeds imminent is op het moment dat hem tevens een “andere beslissing” wordt ter kennis gebracht die voor vernietiging vatbaar is, verplicht wordt om eerst een gewone vordering tot schorsing (met beroep tot nietigverklaring) in te dienen om daarna binnen de vijf/tien dagen een bijkomende vordering in te dienen om, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de versnelde behandeling te vorderen van deze gewone vordering tot schorsing. Hierbij is tevens van belang dat een gewone vordering tot schorsing, in tegenstelling tot een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, niet per fax kan worden ingediend én dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet slechts ontvankelijk is indien de initiële vordering tot schorsing reeds op de rol staat.

Toegepast op de huidige zaak zou dit betekenen dat de verzoekers, wanneer zij op 6 september 2016 in kennis werden gesteld van de beslissing van 22 juni 2016 houdende de onontvankelijkheid van hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet, eerst bij aangetekend schrijven een verzoek tot schorsing mét beroep tot nietigverklaring zouden moeten indienen (cf. artikel 39/82, §3, eerste lid, van de vreemdelingenwet: *“Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing al het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld”*). Vervolgens zouden zij moeten wachten tot dit beroep op de rol staat, en dan pas zouden zij op grond van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, een afzonderlijk verzoekschrift kunnen indienen om bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van de initiële vordering tot schorsing te vragen. Al deze procedurele stappen zouden bovendien moeten worden ondernomen binnen de beroepstermijn die overeenkomstig artikel 39/57, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, vijf dagen bedraagt. Bijkomend zouden de verzoekers, overeenkomstig artikel 39/85, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet, op straffe van onontvankelijkheid van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, tegelijkertijd een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid moeten indienen tegen de tevens op 6 september 2016 afgeleverde verwijderingsbeslissingen (bijlagen 13septies). Een dergelijke procedurele uitputtingsslag, zo het feitelijk al niet *quasi* onmogelijk is om binnen de beroepstermijn van vijf dagen aan alle vereisten te voldoen die volgens een zeer strikte interpretatie van de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet vereist zijn, lijkt niet te verzoenen met het bieden van een doeltreffende rechtsbescherming en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van de artikelen 3 en 13 van het EVRM .

In de thans voorliggende situatie, waarbij een imminente verwijderingsmaatregel tezamen met een *“andere voor vernietiging vatbare beslissing”* aan de verzoekers wordt ter kennis gebracht, dienen de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet dan ook te worden geïnterpreteerd in die zin dat tezamen met de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de verwijderingsmaatregel, waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, tevens een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend van een deze andere voor vernietiging vatbare beslissing.

De thans voorliggende situatie onderscheidt zich, zoals de advocaat van de verzoekers ter terechtzitting pertinent opmerkt, van de door de verweerder genoemde verwerpingsarresten van de Raad doordat op één en dezelfde dag aan de verzoekers zowel een gedwongen verwijderingsmaatregel werd betekend als een andere beslissing, met name een beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en doordat tegelijkertijd de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd van de imminente verwijderingsmaatregelen en de beslissing inzake artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet.

De exceptie wordt verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In de nota met opmerkingen wordt het uiterst dringende karakter van de vordering niet betwist.

In casu bevinden de verzoekers zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering, in toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet, wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernstige middelen

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten, gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissingen de verzoekers zouden blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.2.1. In een enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Volgens artikel 9ter, § 3, 5° Vw. kan een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter onontvankelijk verklaard worden indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in het raam van een vorige aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter Vw.

Volgens de bestreden beslissing en advies is de pathologie aangevoerd in de tweede aanvraag dezelfde als die aangevoerd in de eerste, en bevat de tweede aanvraag de reeds eerdere elementen aangehaald tijdens de eerste aanvraag.

De standaard geneeskundige getuigschriften van 2010 en van 2015 zijn beiden opgemaakt door psychiater Dr. D.

In het eerste uit 2010 wordt onder B. Diagnostic geschreven dat sinds de gebeurtenissen uit 2008 en de vervolging van haar kinderen verzoekster « signale la persistance d'une importante symptomatologie anxio-phobique et dépressive, évoquant une névrose d'angoisse phobique : hypersensibilité, hyper(onleesbaar) caractérielle, réveils fréquent avec épistaxis, crises d'angoisses (globus hystériens), phobie de retour au pays ».

In het tweede uit 2015 wordt onder B. Diagnostic geschreven « Syndrome de stress posttraumatiques de gravité modéré à grave depuis l'agression subie dans son pays. Evolution vers une névrose d'angoisse importante avec stress permanent, crises d'angoisses fréquents, crise neurovégétative (hyperventilation- pertes de connaissances). Dysemnies, crises migraineuses, (onleesbaar), phobies multiples, irritabilité, apathie... »

Hieruit kan afgeleid worden dat, daar waar in het getuigschrift uit 2010 sprake is van angst en depressie, in dat van 2015 daarentegen sprake is van een posttraumatisch stress syndroom. De bestreden beslissing zou minstens moeten uitleggen, dat daar waar er verschillende benamingen worden gegeven aan de aandoeningen, of dit desondanks om dezelfde aandoening gaat, zoals de arts-adviseur beweert. Dat blijkt niet uit de wetenschappelijke literatuur, vermits daarin gezegd wordt dat de helft van de PTSS-patiënten ook depressief is (stuk 8), waaruit dan blijkt dat depressie niet voortkomt bij de andere helft van de PTSS-patiënten, en bijgevolg het om 2 onderscheiden aandoeningen gaat ; alsook dat PTSS kan samengaan met depressie, of een depressie veroorzaken (stuk 9), wat tot dezelfde conclusie leidt.

Verder kan vastgesteld worden dat de nevrose in 2010 nog niet belangrijk was, en dit wel zo was in 2015. Er is bovendien voortdurende stress, wat niet het geval was in 2010. In 2015 zijn de angstcrisissen frekwent, in 2010 niet. In 2015 is er voor het eerst sprake van een neurovegetatieve crisis met hyperventilatie en verlies van bewustzijn, in 2010 niet. Idem voor migraine, talrijke fobieën, irritatie en apathie.

De motiveringsplicht vereist dat de elementen van de vorige en de huidige aanvraag met elkaar worden vergeleken (RvV 30 september 2015, nr. 153.729). De bewoordingen, die in de 2 getuigschriften duidelijk verschillend zijn, terwijl verzoekster onderzocht werd door dezelfde psychiater, en die bijgevolg goed geplaatst is om te vergelijken, nopen tot een motivering van de arts-adviseur waarom het om dezelfde aandoening zou gaan. Deze is volstrekt afwezig, waardoor de formele motiveringsplicht geschonden wordt alsook artikel 9ter, § 3, 5° Vw.

Verder wordt in het getuigschrift van 2010 geen gewag gemaakt van een opname in een ziekenhuis, in dat van 2015 wel.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de ziekte in 2015 t.o.v. 2010 duidelijk verergerd is. In dat geval kan niet gesteld worden dat het om dezelfde elementen gaat (RvV 7 september 2015, nr. 151.858). De motiveringsplicht is hier des te groter nu dit uitdrukkelijk geponeerd werd in de aanvraag (zie hoger). De verergering blijkt ook uit de aantekening in het getuigschrift in 2010 dat de duur van behandeling enkele maanden bedraagt, terwijl deze duur in 2015 onbepaald is.

In het getuigschrift van 2010 staat achter het vakje over de behandeling met geneesmiddelen een streepje, wat er op wijst dat het gebruik van geneesmiddelen niet noodzakelijk is, in dat van 2015 wordt vermeld dat er geen geneesmiddelen worden genomen bij gebrek aan financiële middelen, wat er op wijst dat geneesmiddelen vereist zijn (ook dat wijst overigens op een verergering van de aandoening). Welnu, indien bijkomende medicatie vereist is, zijn er nieuwe elementen (RvV 10 juli 2015, nr. 149.532 ; 26 februari 2016, nr. 163.093).

Als antwoord op de vraag onder D m.b.t. de gevolgen van het stopzetten van de behandeling staat in het getuigschrift van 2010 dat de anxio-depressieve problemen zullen verergeren, terwijl in dat van 2015 wordt vermeld dat er een absolute noodzaak is om een psychiatrische opvolging te ondernemen alsook een psychotherapie. Welnu, ook een nieuwe behandeling wijst op nieuwe elementen (RvV 26 februari 2016, nr. 163.093).

In 2010 is er geen sprake van de noodzaak aan mantelzorg, in 2015 wel. Mantelzorg is geen nieuw element indien uit het dossier blijkt dat de vreemdeling al jaren een beroep moet doen op een of meer derden (RvV 25 november 2015, nr. 156.637) ; a contrario is dit wel een nieuw element indien in het eerste geneeskundig getuigschrift van mantelzorg geen sprake was.

Tenslotte, terwijl de arts-adviseur in 2011 meent dat verzoekster kan reizen en bijgevolg naar haar land kan terugkeren, vermeldt het geneeskundig getuigschrift uit 2015 dat verzoekster niet kan reizen omwille van « Incompatibilité psychique. Risques de désordres psychosomatiques important lors du transfert et dans son milieu de vie en Arménie (anxiogène) ». Ze kan bijgevolg niet (meer) reizen. Ook dit wijst op een verschil in aandoening, of minstens een verergering van de bestaande aandoening.

Het middel is bijgevolg ernstig."

3.2.2. De formele motiveringsplicht houdt in dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende is.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om tegen deze beslissing een rechtsmiddel aan te wenden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet en een bevestiging d.d. 20 juni 2016 van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de nieuwe aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zodat de nieuwe aanvraag onontvankelijk is. In een bevestiging van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in de eerste bestreden beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan de tweede verzoekster ter kennis werd gebracht zodat de inhoud ervan dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat: "betrokkene [...] in haar aanvraag d.d. 22/12/2015 een standaard medisch getuigschrift (SMG)voor[legt] d.d. 22/10/2015 (2x) opgesteld door dr. [D.] + bijlage d.d. 20/10/2015. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde pathologie van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 26/12/2010, waarvoor reeds een advies werd opgesteld door dr. A. op 14/07/2011. Op het SMG d.d. 22/10/2015 wordt geen nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene. Het SMG bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie."

Zoals de verzoekers stellen, dienen in het kader van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet de elementen van de tweede verblijfsaanvraag te worden vergeleken met de elementen waarop de eerste verblijfsaanvraag was gebaseerd. De vaststelling dat het om dezelfde elementen / dezelfde pathologie gaat, is een vaststelling die geen verdere verantwoording behoeft. Deze vaststelling volstaat dan ook in het licht van de formele motiveringsplicht, om de eerste bestreden beslissing in rechte en in feite te verantwoorden. De gemachtigde is hierbij niet gehouden om te motiveren waarom de elementen dezelfde zijn. De formele motiveringsplicht reikt immers niet zo ver dat de gemachtigde de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen (RvS 14 juli 2016, nr. 12.064 (c)). De vaststelling dat het om dezelfde elementen / dezelfde pathologie gaat, volstaat eveneens opdat de verzoekers kunnen nagegaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen. *In casu* blijkt uit de verdere uiteenzettingen in het eerste middel dat de verzoekers de vaststelling dat het om dezelfde elementen gaat, inhoudelijk betwisten, zodat meteen blijkt dat de motieven van de eerste bestreden beslissing hen in staat stellen om een inhoudelijk verweer te voeren. Dit impliceert dat de geboden motivering *prima facie* afdoende is.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt derhalve op het eerste gezicht niet.

Gelet op de voorliggende inhoudelijke betwisting omtrent de toepassing van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet, wordt het middel verder onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht en in samenhang met de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. De bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet duiden onmiskenbaar op een gebonden bevoegdheid ter zake: wanneer de gemachtigde vaststelt dat de bij de aanvraag overgelegde elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dan vermag hij niets anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Uit artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet blijkt voorts duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet op zich los staat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen op grond van dezelfde medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

De verzoekers vergelijken het standaard medisch getuigschrift van 2 december 2010 met één van de bij de thans voorliggende aanvraag gevoegde standaard medische getuigschriften van 22 oktober 2015 en menen hierin een aantal verschillen te ontwaren.

De Raad dient er evenwel op te wijzen dat de vaststellingen van de gemachtigde, hierin bijgetreden door de ambtenaar-geneesheer, blijkens de motieven ervan berusten op het geheel van de bij beide aanvragen gevoegde medische stukken. De Raad wijst er op dat bij de tweede aanvraag ook een tweede, meer omstandig standaard medisch getuigschrift van 22 oktober 2015 werd gevoegd, dat ook door dezelfde psychiater werd opgesteld. In dit attest wordt omtrent de diagnose het volgende gesteld: *“Persistance d'un état de stress posttraumatique depuis un trauma physique et psychique subi lors des élections de 2009 dans son pays – Persistance d'un état anxiodépressif avec troubles phobiques, importantes manifestations neurovégétatives”*. Het standaard medisch getuigschrift van 2 december 2010 vermeldt bij de diagnose het volgende: *“Depuis les événements de 2008 en Arménie et la persécution de ses enfants la patiente signale la persistance d'une importante symptomatologie anxiphobologique et dépressive, évoquant une névrose d'anxiété phobique : hypersensibilité, hyperirritabilité caractérielle, réveils fréquent avec épistaxis, crises d'angoisses (globus hystériques), phobie de retour au pays”*.

De verzoekers verliezen uit het oog dat in het standaard medisch getuigschrift van 2 december 2010 uitdrukkelijk de oorzaak wordt vermeld van de pathologie die zich bij de verzoekster manifesteert: deze oorzaak ligt bij de gebeurtenissen in het land van herkomst. Bovendien wordt gesproken van *“la persistance”*, van een zware axiophologische en depressieve symptomatologie, alsook van een fobie voor de terugkeer naar het land van herkomst. Hoewel anno 2010 niet uitdrukkelijk de benaming *“post traumatische stress”* werd gehanteerd, betekent dit niet dat de vaststelling dat de bij de latere aanvraag aangevoerde elementen op dezelfde pathologie of ziektebeeld wijzen, onjuist of kennelijk onredelijk is. Op het eerste gezicht blijkt dat de pathologie vermeld in de medische getuigschriften van 2010 en 2015, dezelfde is, waarbij in de verschillende medische getuigschriften weliswaar andere bewoordingen worden gebruikt wat de symptomatologie betreft. Dit blijkt des te meer uit de vermelding in het eerste standaard medisch getuigschrift van 22 oktober 2015 dat het milde tot zware post traumatische stresssyndroom reeds persisteert *“depuis l'agression subie dans son pays”*, zoals ook reeds anno 2010 werd geattesteerd dat de axiophologische symptomatologie persisteert sinds de in het land van herkomst ondergane vervolging. Het gaat dan ook eerder om ietwat verschillende omschrijvingen van de symptomen van hetzelfde ziektebeeld. De verzoekers tonen niet aan dat de bevindingen in de eerste bestreden beslissing, hierin gevolgd door de ambtenaar-geneesheer, onjuist zouden zijn.

De verzoekers kunnen op het eerste gezicht niet worden gevolgd waar zij stellen dat de nevrose in 2010, in tegenstelling tot in 2015, nog niet belangrijk was. Immers wordt deze nevrose ook nadrukkelijk naar voor geschoven in het standaard medisch getuigschrift van 2 december 2010. Ook de stelling dat de angstcrisissen frequenter zijn geworden in 2015, vindt op het eerste gezicht geen steun in de voorliggende stukken. Ook anno 2010 werd immers gesproken over angstcrisissen terwijl uit de medische getuigschriften van 2015 geenszins blijkt dat de frequentie ervan op relevante wijze is toegenomen sinds 2010. Ook van fobieën en irritatie (hyperirritabilité) was reeds sprake in het medisch getuigschrift van 2010. Het feit dat in 2010 geen migraine-crisissen of apathie werd vermeld, neemt voorts niet weg dat de gemachtigde en met hem de ambtenaar-geneesheer op goede gronden en in redelijkheid kon besluiten dat de elementen die bij beide aanvragen worden voorgelegd (depressie en posttraumatische stress) één en dezelfde pathologie beschrijven. Het gegeven dat niet alle symptomen die anno 2015 worden vermeld, ook zijn opgenomen in de medische stukken van 2010, staat de vaststellingen van de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer niet in de weg. Decisief is immers dat het om dezelfde pathologie gaat. De verzoekers slagen er met hun betoog niet in om deze vaststelling te ontkrachten.

De verzoekers pogen voorts aan te tonen dat de medische toestand sinds 2010 is verergerd. Dit leiden zij onder meer af uit het feit dat er een ziekenhuisopname is geweest in 2014, uit het feit dat de behandelingsduur in 2015 onbepaald wordt geacht, dat anno 2015 geneesmiddelen zouden vereist zijn terwijl uit het getuigschrift van 2010 zou blijken dat medicatie niet vereist is.

Wat de ziekenhuisopname betreft, stelt de Raad vast dat het blijkens de voorliggende stukken slechts om een spoedopname gaat wegens koorts (virale infectie) en hyperventilatie. De verzoekster mocht diezelfde dag nog naar huis. Er kan op het eerste gezicht dan ook niet worden vastgesteld dat deze zeer korte opname wijst op een verergering van de reeds eerder bekende pathologie.

Voorts blijkt uit de bij de eerste verblijfsaanvraag gevoegde medische stukken, dat ook toen reeds medicatie was voorgeschreven (zie bijgevoegd doktersvoorschrift). In het advies van 14 juli 2011 wordt de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst overigens op uitvoerige wijze onderzocht. Ook op dit gebied kunnen dus op het eerste gezicht geen relevante verschillen worden vastgesteld.

Wat de behandelingsduur betreft, wijst de Raad er op dat op het standaard medisch getuigschrift van 22 oktober 2015 in de eerste plaats eveneens een behandelingsduur van enkele maanden wordt vooropgesteld. Slechts tussen haakjes wordt toegevoegd "*indéterminée*". Ook op dit gebied blijkt *prima facie* dus geen appreciatiefout in de eerste bestreden beslissing.

Waar de verzoekers verschillen menen te ontwaren in de vermeldingen onder de rubriek D. in de standaard medische getuigschriften van 2010 en 2015, merkt de Raad op dat deze rubriek handelt over de mogelijke gevolgen van een stopzetting van de behandeling. Vermits uit de in 2015 voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat de verzoekster tot op 22 oktober 2015 onbehandeld is geweest, en nu in het omstandig standaard medisch getuigschrift van 22 oktober 2015 wordt geattesteerd: "*pronostic sans traitement: défavorable*" terwijl anno 2010 desbetreffend wordt gewag gemaakt van "*aggravation des troubles anxio-dépressifs*", kan enerzijds niet worden ingezien hoe deze vermeldingen relevant zijn (de verzoekster blijft immers reeds sinds 2010 *de facto* onbehandeld zodat een stopzetting van de behandeling hoe dan ook niet aan de orde is) of hoe zij enige invloed kunnen hebben op de in de medische attesten aangestipte pathologie. Anderzijds kan niet blijken dat de vaststelling dat het om dezelfde elementen gaat, onjuist of kennelijk onredelijk is. Wat dit laatste betreft kan geen relevant verschil worden opgemerkt tussen een "*ongunstige*" prognose bij gebrek aan behandeling en een "*verergering van de anxio-dépressieve symptomen*" bij stopzetting van de behandeling. De vaststellingen van de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer zijn in dit opzicht dan ook op het eerste gezicht, gelet op het geheel van de voorliggende gegevens, niet onjuist of kennelijk onredelijk.

De Raad merkt verder op dat de voorliggende aanvragen op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet, in de feiten met elkaar moeten worden vergeleken. Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekster steeds *de facto* onbehandeld is geweest, zodat de vermelding dat eigenlijk ook een psychotherapie absoluut noodzakelijk is, niet belet om te oordelen dat de medische elementen of de pathologie in de feiten dezelfde zijn. Bovendien werd in het standaard medisch getuigschrift onder de rubriek F. ook reeds gewag gemaakt van een psychotherapie en een opvolging door een psychiater. Waar de verzoekers dienaangaande verwijzen naar het arrest met nummer 163 093 van de Raad, dient erop te worden gewezen dat alhier ook een bijkomende aandoening voorlag zodat de aan dit arrest ten grondslag liggende feiten niet vergelijkbaar zijn. Hoe dan ook kennen de verschillende arresten van de Raad, waarnaar de verzoekers verwijzen, geen precedentwerking, zodat hiernaar niet op dienstige wijze kan worden verwezen.

Waar de verzoekers stellen dat de medische toestand is veranderd of verergerd omdat nu wel sprake is van mantelzorg en een psychische onmogelijkheid tot reizen, merkt de Raad tot slot op dat ook in 2010 werd gewag gemaakt van een fobie om terug te keren naar het land van herkomst en dat een medische noodzaak aan mantelzorg op het eerste gezicht niet blijkt uit de in 2015 voorgelegde medische getuigschriften. Hoe dan ook kan niet worden ingezien dat de mantelzorg die de familie biedt, enige relevantie heeft naar de pathologie zelve toe die zich bij de verzoekster manifesteert.

Samenvattend blijkt dan ook niet dat de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, hierin gevolgd door de gemachtigde, dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift met bijlagen slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt en dat het om dezelfde pathologie gaat, berusten op een verkeerde voorstelling van de feiten of dat zij kennelijk onredelijk zouden zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9^{ter}, §3, 5°, van de vreemdelingenwet, is op het eerste gezicht niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.2.3. In een tweede middel, eveneens gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zij betogen als volgt:

"Zoals zonet aangehaald, blijkt uit het standaard geneeskundig getuigschrift van 2015 dat verzoekster niet naar haar land kan terugkeren omdat het om een psychische onverenigbaarheid gaat : er is een risico op ernstige psychosomatische verstoringen tijdens de reis en in haar omgeving in Armenië omwille van de onrust die dat bij verzoekster opwekt.

Nu de arts-adviseur zich hierover niet uitlaat, kan in de huidige stand van zaken niet uitgesloten worden dat de diagnose van de psychiater, die verzoekster al meer dan 5 jaar kent, op waarheid berust, en dat bijgevolg de aandoening waaraan verzoekster lijdt, een aandoening is in de zin van artikel 9ter Vw., vermits PTSS met een onmogelijkheid van terugkeer aan de definitie van aandoening in de zin van artikel 9ter Vw. beantwoordt (RvV 7 juni 2016, nr. 169.179).

Het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM en artikel 9ter Vw. is verschillend : het toepassingsgebied van artikel 9ter Vw. is ruimer dan dat van artikel 3 EVRM (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961 ; 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 ; 29 januari 2014, nr. 226.251 ; 16 oktober 2014, nr. 228.778 ; 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073). Bijgevolg maakt de inhoud van artikel 3 EVRM deel uit van artikel 9ter Vw. Dat impliceert dat, zoals blijkt uit het getuigschrift zoals hoger aangetoond, indien er een reël risico is op schending van artikel 9ter Vw., er meteen een reël risico is op schending van artikel 3 EVRM.

Het middel is bijgevolg ernstig."

Zoals ter terechtzitting door de Raad naar voor gebracht, en zoals wordt erkend door de advocaat van de verzoekers, dient vooreerst te worden vastgesteld dat niet blijkt dat de eerste en de derde verzoeker aan enige ernstige ziekte lijden, zodat niet kan blijken dat zij een persoonlijk belang hebben bij de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekers maken voorts een foutieve deductie waar zij stellen dat een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, *ipso facto* een schending van artikel 3 van het EVRM impliceert. Het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is inderdaad ruimer dan dat van artikel 3 van het EVRM, hetgeen maakt dat niet elke schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook een schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee brengt. Het omgekeerde zou wel kloppen, doch dit is niet aan de orde.

Tot slot merkt de Raad, met uitdrukkelijke verwijzing naar het onderzoek in het kader van het eerste middel, op dat de verzoekster sinds 2010 tot op heden *de facto* geen enkele behandeling krijgt voor haar depressie en het posttraumatisch stresssyndroom. Niettegenstaande zij nooit behandeld werd met medicatie of psychotherapie heeft dit blijkens de meest recente medische stukken van 22 oktober 2015 niet tot zeer ernstige en nijpende gezondheidsverwikkelingen (fysiek dan wel psychisch) geleid. Bovendien werd in 2011 reeds op definitieve wijze geoordeeld dat de verzoekster kan behandeld worden in haar land van herkomst. Deze vaststellingen worden thans niet betwist, laat staan weerlegd. Dit volstaat reeds om vast te stellen dat de verzoekster op het eerste gezicht niet lijdt aan een ziekte die bij verwijdering aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De loutere en vage bewering in het verzoekschrift dat een 'PTSS' met een onmogelijkheid tot terugkeer aan de definitie van artikel 3 van het EVRM beantwoordt, volstaat niet.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.2.4. In een derde middel, gericht tegen de bestreden verwijderingsmaatregelen, voeren de verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"Eerste onderdeel

1. Volgens artikel 8, lid 1 EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van o.m. zijn privé- en gezinsleven.

Volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt verwerende partij, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening o.m. met het gezins- en familieleven van de vreemdeling.

Wanneer schending van artikel 8 EVRM ingeroepen wordt, dient in de eerste plaats nagegaan te worden of verzoekers het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van dit artikel aannemelijk kunnen maken. Dat is ongetwijfeld het geval, nu verwerende partij een poging doet om de bestreden beslissing bijlage 13septies te motiveren t.a.v. artikel 8.

Dan dient onderzocht te worden of er inmenging bestaat in het gezinsleven, wat ontegensprekelijk het geval is vermits verzoekers België dienen te verlaten en een inreisverbod van 2 jaar opgelegd wordt, en de dochter en zus van verzoekers A. hen niet kan of moet vergezellen, gelet op het feit dat zij verblijf heeft verkregen op grond van haar huwelijk met een Belg, zoals in de beslissing wordt aangegeven. Bovendien heeft ze vast werk als manager van de McDonalds in Turnhout. Tenslotte is ze samen met haar echtgenoot eigenaar van het huis waarin ze woont.

2. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoekers afhankelijk zijn van hun dochter en zuster A., en dat bijgevolg er geen schending kan zijn van artikel 8 EVRM.

Het is juist dat gezinsrelaties tussen ouders en een meerderjarig kind, of tussen broer en zus, slechts onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen indien er bijzondere banden van afhankelijkheid bestaan tussen het meerderjarig kind en verzoekers.

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen de naleving van de Vreemdelingenwet en de ernst van de inbreuk op het gezinsleven. Een juiste toepassing van de Vreemdelingenwet is niet automatisch in overeenstemming met artikel 8, dat op de interne wet primeert. De vereiste van artikel 8 heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen, het is de taak van verwerende partij om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan ze kennis heeft of had moeten hebben.

Het motief dat uit het dossier niet blijkt dat zulke banden zouden bestaan, is bijgevolg niet voldoende.

Indien verwerende partij dit onderzoek had gedaan, zou zij vastgesteld hebben dat deze bijzondere banden van afhankelijkheid wel degelijk bestaan. Immers, de dochter betaalt de huur en alle facturen van huurlasten en andere facturen, alsook aankopen van voeding voor haar ouders en broer, zoals uit de bijgevoegde stukken blijkt. Dat kan overigens nauwelijks anders, vermits verzoekers geen inkomen hebben. Bijgevolg was verwerende partij bij enig nadenken tot deze conclusie moeten komen.

Bijzondere banden tussen een meerderjarig kind en haar ouders en broer kunnen bestaan ook al is er geen samenwoning, en ook al gaat het in de eerste plaats om financiële afhankelijkheid. Daarnaast is het evident dat de dochter, die perfect Nederlands spreekt, instaat voor allerlei taken met de buitenwereld in naam van haar ouders en broer. Vermits zij de enige is die verblijfsrecht heeft, is zij steun en toeverlaat voor haar ouders en broer.

Verwerende partij roept in dat de dochter verzoekers kan komen bezoeken in Armenië of in een ander land waar zij toegang toe hebben, en ook dat moderne communicatiemiddelen verzoekers in staat stellen om tijdens de scheiding met de dochter in contact te blijven. Deze redenering overtuigt niet. Ten eerste is een regelmatig contact in Armenië of in een ander land buiten Schengen beperkt tot enkele malen per jaar, om financiële redenen, en zulke schaarse contacten kunnen geen gezinsleven genoemd worden. Dat is eveneens het geval met contact via moderne communicatiemiddelen. Zulk contact werd weliswaar als uitoefening van gezinsleven aanvaard door EHRM 26 juni 2014, ME/Zweden, maar het betreft een totaal andere situatie als die van verzoekers en hun dochter en zus : in het Straatsburgse geval ging het om de verplichting om in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf op grond van gezinshereniging in te dienen, en de feitelijke scheiding gedurende slechts enkele maanden die daarvan het gevolg zou zijn ; bovendien had de verzoeker zelf aangegeven dat hij vanuit het land van herkomst in contact met zijn familie was gebleven d.m.v. moderne communicatiemiddelen.

Bijgevolg wordt artikel 8 EVRM geschonden.

Ook artikel 74/13 vereist dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel verwerende partij de gevolgen daarvan op het gezins- en privéleven nauwkeurig onderzoekt, wat niet gebeurde. Bijgevolg wordt ook dit artikel geschonden.

Tweede onderdeel

Overigens is de motivering van deze beslissing intern tegenstrijdig, vermits enerzijds gezegd wordt dat het gezinsleven niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt bij gebrek aan bijzondere banden van afhankelijk tussen het meerderjarig kind en de ouders en broer, en anderzijds dat het gezinsleven verder kan gezet worden door bezoeken in het land van herkomst of in een ander land, alsook via

moderne communicatiemedia. Dergelijke interne motiveringsplicht staat gelijk met een afwezigheid van motivering, wat de formele motiveringsplicht schendt.”

Wat de aangehaalde schending van de formele motiveringsplicht betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden verwijderingsmaatregelen als volgt zijn gemotiveerd wat de problematiek van artikel 8 van het EVRM betreft:

“Nergens in het dossier blijkt dat betrokkene afhankelijk is van zijn (haar) dochter. Bijgevolg kan er geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Daarenboven wordt door deze beslissing niet verhinderd dat de dochter van betrokkene hem bezoekt in zijn land van herkomst, noch dat betrokkene zijn dochter kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn dochter en het familiale leven met haar verder te onderhouden.”

Hieruit blijkt derhalve dat het besluit dat geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden ingeroepen, wordt verantwoord door twee afzonderlijke vaststellingen:

1. Er blijkt geen afhankelijkheid ten opzichte van de dochter;
2. De bestreden verwijderingsmaatregelen verhinderen niet dat de dochter de verzoekers kan bezoeken in hun land van herkomst of elders en zij kunnen in nauw contact blijven via moderne communicatiemiddelen.

De Raad kan in deze motivering op het eerste gezicht geen tegenstrijdigheid ontwaren. De vaststellingen zijn complementair, doch niet contradictorisch.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet.

Waar de verzoekers de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat hierin wordt bepaald dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met onder meer het gezins- en familieleven van de betrokkene. Uit de motieven van de tweede, derde en vierde bestreden akten, blijkt genoegzaam dat met het gezins- en familiaal leven rekening werd gehouden. Het gegeven dat een schending van een familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet werd aanvaard, doet hieraan geen afbreuk. De gemachtigde heeft zich verder niet beperkt tot de vaststelling dat er geen afhankelijkheid blijkt uit het dossier, maar heeft verder gesteld dat de verzoekers hun contacten met hun dochter / zus kunnen verder zetten na de verwijdering teneinde het familiaal leven verder te onderhouden. Van enig onnauwkeurig onderzoek ter zake is op het eerste gezicht geen sprake.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ligt op het eerste gezicht dan ook niet voor.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke

banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing(en).

Het komt dan ook in de eerste plaats aan de verzoekers toe om in het kader de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM met concrete elementen aannemelijk te maken dat zij in België een gezins- of familiaal leven hebben ontwikkeld dat daadwerkelijk valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Zolang dit niet is aangetoond, kan de Raad geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemen.

De verzoekers beroepen zich *in casu* op een gezinsleven met hun dochter / zus die gehuwd is met een Belg en die op regelmatige wijze verblijf heeft in België. De verzoekers brengen een aantal overschrijvingsbewijzen naar voren, waaruit blijkt dat deze dochter / zus voor hen de huur, elektriciteit en telefonie bekostigt.

De Raad acht deze elementen echter niet voldoende om het daadwerkelijk bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België, aan te nemen. De volgende vaststellingen zijn hierbij van belang:

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

De Raad dient dus in de eerste plaats na te gaan of de verzoekers een begin van bewijs naar voren brengen waaruit meer dan de gewoonlijke affectieve banden blijken tussen hen en hun meerderjarige dochter / zus.

In casu dient vooreerst te worden opgemerkt dat de dochter / zus van de verzoekers reeds geruime tijd een eigen gezin heeft gesticht in België. Zij is getrouwd met een Belg en woont met hem samen op een ander adres dan dat van haar ouders / broer. Nu er geen samenwoning is in België, dient des te meer te worden gewezen op het feit dat concrete elementen naar voren moeten worden gebracht die de door artikel 8 van het EVRM vereiste effectief beleefde nauwe banden aannemelijk maken. Hoewel uit de door de verzoekers voorlegde stukken blijkt dat hun dochter / zus hen op verregaande wijze financieel ondersteunt, dient te worden opgemerkt dat geen enkel begin van bewijs wordt naar voren gebracht omtrent de daadwerkelijke contacten met de verzoekers. Loutere beweringen dat de dochter / zus de steun en toeverlaat is van de verzoekers, volstaan op zich niet. Uit de voorliggende gegevens kan, naast de financiële ondersteuning, dan ook niet blijken dat er voldoende nauwe feitelijke banden of effectief beleefde hechte persoonlijke banden zijn tussen de verzoekers en hun dochter / zus. Ook de financiële ondersteuning kan *in casu* op zich geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM gronden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard bij

beslissing van 19 juli 2011. Deze beslissing is definitief en hierin wordt vastgesteld dat niets de verzoekers belet om in hun land van herkomst, door middel van een bezoldigde arbeid, in hun financiële behoeften (onder meer voor de medische zorgen) te voldoen. Naast het definitief en dus wettig karakter van deze beslissing, dient te worden vastgesteld dat de verzoekers ook in het kader van de onderhavige vordering niet betwisten dat zij in hun land van herkomst zouden kunnen werken om hun financiële behoeften te dekken. Nu blijkt en het geenszins wordt betwist dat de verzoekers reeds sinds juli 2011 geen wettig verblijf meer hebben in België noch dat zij geen gevolg gaven aan de eerder aan hen afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten, dient te worden opgemerkt dat zij er zelf voor hebben gekozen om verder op onregelmatige wijze in België te blijven. Zij hebben zich derhalve zelf in de situatie gebracht dat zij geen toegang hebben tot de Belgische arbeidsmarkt, met als logisch gevolg dat zij zijn aangewezen op de financiële ondersteuning van het enige familielid dat wel over een regelmatig verblijf beschikt. Zo het *in casu* al om een daadwerkelijke financiële afhankelijkheid gaat, dient te worden vastgesteld dat deze afhankelijkheid op zich - zonder andere elementen betreffende de werkelijke nauwe feitelijke banden of effectief beleefde hechte persoonlijke banden - op het eerste gezicht niet volstaat om een gezins- of familieleven aan te nemen dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen omdat de verzoekers zich zelf in deze situatie hebben gebracht door de eigen keuze om het onregelmatig verblijf in België verder te zetten en omdat zij niet aantonen dat zij in hun land van herkomst niet zelf voor hun levensonderhoud kunnen instaan, zoals vastgesteld in de beslissing van 19 juli 2011.

Een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond, zodat de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het derde middel is niet ernstig.

3.2.5. In een vierde en laatste middel, eveneens gericht tegen de bestreden verwijderingsmaatregelen, betogen de verzoekers dat artikel 74/14 van de vreemdelingenwet is geschonden.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Volgens artikel 74/14, § 1, eerste lid bedraagt de termijn van een verwijderingsmaatregel 30 dagen, of volgens het tweede lid 7 tot 30 dagen.

In de bestreden beslissingen bedraagt de termijn 0 dagen.

Volgens § 3 kan in 6 gevallen van deze termijn bepaald in § 1, eerste lid afgeweken worden. Geen enkel daarvan is van toepassing op verzoekster.

Volgens de bestreden beslissing hebben verzoekers geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het is weliswaar juist dat verzoekers al enkele bevelen hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten, waaraan zij geen gevolg hebben gegeven. Dat is omwille van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 22 december 2015 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Welnu, in afwachting van een beslissing van verwerende partij zijn verzoekers verplicht in België te blijven, vermits in het andere geval de aanvraag automatisch geweigerd zal worden (RvS 21 december 2012, nr. 221.898 ; 5 juli 2016, nr. 235.343). Aldus kan het verzoekers niet kwalijk worden genomen, sinds 22 december 2015, dat zij geen gevolg hebben gegeven aan vorige bevelen. Dat impliceert dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel na een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter Vw., verwerende partij geen rekening kan houden met het bestaan van eerdere verwijderingsmaatregelen om toepassing te maken van § 3.

Door aan verzoekster een bevel te geven zonder termijn, wordt bijgevolg artikel 74/17, §§ 1 en 3 geschonden.”

De verzoekers voeren aan dat het hen niet ten kwade kan worden geduid dat zij geen gevolg gaven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten nu zij op 22 december 2015 een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend zodat zij in afwachting van een beslissing ter zake in België dienden te verblijven. Door hen een bevel te geven zonder enige termijn voor vrijwillig vertrek, zou artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet zijn geschonden.

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)”*

§ 2. (...)”

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

(...)”

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)”

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In de bestreden verwijderingsmaatregelen wordt het volgende vastgesteld:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem (haar) betekend werd op 12.08.2015.”

De verzoekers verliezen zodoende uit het oog dat uit de motieven van de tweede, derde en vierde bestreden akten niet blijkt dat de termijn voor vertrek wordt gereduceerd tot 0 dagen louter omwille van het feit dat zij op datum van deze akten hebben nagelaten gevolg te geven aan meerdere eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De vaststellingen van de gemachtigde zijn genuanceerder dan dat. Immers wordt duidelijk aangegeven dat de termijn voor vertrek, in toepassing van artikel 74/14, §3, 4°, van de vreemdelingenwet, 0 dagen bedraagt omdat de verzoekers *“binnen de toegekende termijn”* geen gevolg gaven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Het loutere feit dat de verzoekers, na deze eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienden, heeft geen enkel gevolg op hun verblijfssituatie en maakt niet dat op incorrecte of onredelijke gronden werd vastgesteld dat zij meerdere eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet binnen de termijn die hen toen werd gegeven voor vrijwillig vertrek opvolgden.

Nu de verzoekers niet betwisten dat zij eerdere termijnen voor vrijwillig vertrek niet hebben benut, werd op het eerste gezicht naar recht en reden toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 4°, van de vreemdelingenwet. Voor het reduceren van de termijn voor vertrek, volstaat het in dit kader immers dat in het verleden geen gevolg werd gegeven aan de vraag om binnen een bepaalde termijn voor vrijwillig vertrek, het grondgebied te verlaten. De ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet doet hieraan geen afbreuk.

Het is derhalve op het eerste gezicht niet aangetoond dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

Het vierde middel is niet ernstig.

3.3. Nu geen ernstig middel wordt aangebracht, is niet voldaan aan de twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE